

En Rajs

Hristos Gospod
Izlazak iz Egipta

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Predgovor

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i bilo kakva sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Ova knjiga pokušava da predstavi realističan fiktivni portret našeg Gospoda u vremenu. Ukorenjeno je verovanje da je Tvorac sveta postao čovek posredstvom Isusa Hrista i da je „obitavao među nama“. Veličanstvena misterija inkarnacije prihvaćena je i potvrđena kao činjenica. Sveto pismo je izvor inspiracije za osećanja i moći deteta Isusa koje su ovde opisane. Istorija, kao i jevanđelja, čine izvore za ovu sliku sveta u kojem je naš Gospod možda živeo – kao mali dečak, u ratu i u miru, iz dana u dan.

Ad majorem Dei gloriam.

12. jul 2006.

Kada izađe Izrailj iz Misira, dom Jakovljevi iz naroda tuđega,

Judeja postade svetinja Božja, Izrailj oblast njegova.

More vide i pobeže, Jordan se obrati natrag.

Gore skakaše kao ovnovi, brdašca kao jaganjci.

Što ti bi, more, te pobježe i tebi, Jordane, te se obrati natrag?

Gore, što skačete kao ovnovi, i brdašca, kao jaganjci?

Pred licem Gospodnjim drhći, zemljo, pred licem Boga Jakovljeva.

Koji pretvara kamen u jezero vodeno, granit u izvor vodeni.

Prvo poglavlje

Imao sam sedam godina. Šta može da zna neko ko ima sedam godina? Celog života smo, ili sam bar tako mislio, živeli u gradu Aleksandriji, u Ulici drvodjelja, s drugim Galilejcima, a pre ili kasnije vratićemo se kući.

Kasno poslepodne. Igramo se, moja družina protiv njegove. Kada je ponovo potrčao prema meni, grubijan kakav je bio, viši od mene, izgubio sam ravnotežu. Osetio sam kako moć izlazi iz mene kad sam uzviknuo: „Nikada nećeš stići tamo kud si pošao.“

Pobledeo je i pao na prašnjavu zemlju. Svi su se okupili oko njega. Sunce je bilo vrelo i grudi su mi se nadimale dok sam ga gledao. Bio je tako mlitav.

Sledećeg trenutka svi su se povukli. Činilo se da je cela ulica utihnula, čuli su se samo čekići drvodjelja. Nikada nisam čuo takvu tišinu.

„Mrtav je“, rekao je mali Josija. A onda su i drugi povikali: „Mrtav je, mrtav je, mrtav je.“

Znao sam da je to istina. Bio je hrpa nogu i ruku na nabijenoj zemlji.

A ja sam bio prazan. Moć je uzela sve sa sobom, sve je nestalo.

Njegova majka je izašla iz kuće. Njen vrisak se penjao uz zidove dok nije prešao u zavijanje. Žene su trčale k nama iz svih pravaca.

Moja majka me je podigla. Odnela me je niz ulicu pa, kroz dvorište, u tamu naše kuće. Svi naši rođaci okupili su se oko nas, a Jakov, moj veliki brat, navukao je zavesu. Okrenuo se leđima prema svetlu. Rekao je: „Isus je to učinio. Ubio ga je.“ Bio je uplašen.

„Kako se usuđuješ da kažeš tako nešto!“, uzviknula je moja majka. Privukla me je sebi toliko snažno da sam jedva disao.

Veliki Josif se probudio.

Veliki Josif je moj otac zato što je oženjen mojom majkom, ali ga nikad nisam oslovljavao s „oče“. Naučili su me da ga zovem Josif. Ne znam zbog čega.

On je spavao na prostirci. Celog dana je radio u Filonovoj kući i prillegao je s ostalim muškarcima da odspava dok traje poslepodnevna vrelina. Osovio se na noge.

„Kakva je to graja napolju?“, pitao je. „Šta se desilo?“

Pogledao je u Jakova. On je njegov najstariji sin. Dobio ga je sa ženom koja je umrla, posle čega se oženio mojom majkom.

Jakov je ponovio: „Isus je ubio Eleazara. Isus ga je prokleo i on je pao mrtav.“

Josif se zagledao u mene, lica još uvek bezizražajnog zato što se tek probudio. Vika na ulici postajala je sve glasnija. Ustao je i prošao rukama kroz svoju gustu kovrdžavu kosu.

Moji mali rođaci su ušli jedan po jedan i okružili nas.

Moja majka se tresla. „On nije mogao to da uradi“, rekla je. „On ne bi uradio tako nešto.“

„Video sam“, odgovorio je Jakov. „Video sam kad je napravio vrapce od gline na Šabat. Učitelj mu je rekao da ne

treba da radi takve stvari na Šabat. Isus je pogledao ptice i one su oživele. Odletele su. I ti si videla. On je ubio Eleazara, majko, video sam.“

Prebledela lica mojih rođaka napravila su krug u senci: mali Josija, Juda, mali Simeun i Saloma zabrinuto su nas gledali, uplašeni da će ih poslati napolje. Saloma je bila moja vršnjakinja. Ona mi je bila najdraža i najbliža. Saloma mi je bila kao sestra.

Ušao je brat moje majke Kleop, velika pričalica. On je otac mojih rođaka, osim velikog Sile, dečaka starijeg od Jakova, koji je ušao za njim. Otišao je u ćošak, a za njim je ušao njegov brat Levije. Obojica su želela da znaju šta se dešava.

„Josife, svi su se okupili“, rekao je Kleop. „Jonatan bar Zakaj i njegova braća tvrde da je Isus ubio njihovog dečaka. Oni su zavidni zato što smo dobili posao u Filonovoj kući, zavidni su zbog posla koji smo dobili pre toga, zato što dobijamo sve više posla, a oni su uvereni da rade bolje od nas...“

„Da li je dečak mrtav?“ pitao je Josif. „Ili je živ?“

Saloma je dotrčala do mene i prošaputala mi na uvo: „Samo ga oživi, Isuse, kao što si oživeo ptice!“

Mali Simeun se smejavao. Bio je premali da bi razumeo šta se događa. Mali Juda je znao, ali je ćutao.

„Dosta“, rekao je Jakov, koga su mlađa deca morala da slušaju. „Saloma, učuti!“

Čuo sam viku na ulici. Čuo sam i druge zvuke. Kamenje je udaralo o zidove kuće. Moja majka je počela da plače.

„Kako se usuđujete!“, povikao je moj ujak Kleop i istrčao napolje. Josif je pošao za njim.

Izmigoljio sam se iz majčinih ruku i istrčao pre nego što je stigla da me uhvati. Protrčao sam pored ujaka i Josifa pravo u gomilu koja je mahala rukama, vikala i pretila pesnicama. Trčao sam toliko brzo da me nisu ni videli. Bio sam

poput ribe u reci. Provlačio sam se između ljudi koji su vikali iznad moje glave sve dok nisam stigao do Eleazarove kuće.

Žene su bile leđima okrenute prema vratima i nisu me videle kako se šunjam uza zid.

Ušao sam u mračnu sobu, gde je bio položen na prostirci. Njegova majka je bila tamo. Plakala je naslonjena na svoju sestru.

Gorela je samo jedna lampa, koja je bacala veoma slabo svetlo.

Eleazar je bio bleđ, ležao je ruku opruženih uz telo, na sebi je imao istu prljavu haljinu, a tabani njegovih stopala su se crneli. Bio je mrtav. Usta su mu bila otvorena i videli su se beli zubi iznad usne.

Ušao je grčki lekar – u stvari, bio je Jevrejin – i kleknuo. Pogledao je Eleazara pa odmahnuo glavom.

Onda me je ugledao i rekao: „Napolje.“

Njegova majka se okrenula i videla me. Vrisnula je.

Nagnuo sam se nad njim. „Probudi se, Eleazare“, rekao sam. „Probudi se odmah.“

Ispružio sam ruku i položio je na njegovo čelo.

Moć je izašla iz mog tela. Zatvorio sam oči. Vrtelo mi se u glavi. Ali čuo sam kako je udahnuo vazduh.

Njegova majka je vrištala bez prestanka i mene su zabolele uši. I njena sestra je vrištala. Sve žene su vrištale.

Pao sam na pod. Osećao sam slabost. Grčki lekar je gledao dole u mene. Bilo mi je muka. Soba je postala maglovi-ta. Drugi ljudi su utrčali unutra.

Eleazar se pridigao i stao četvoronoške pre nego što je iko stigao do njega. Skočio je na mene i udario me pesnicom. Glava mi je pala nazad na pod, a on je počeo da me šutira.

„Davidov sin, Davidov sin!“, vikao je rugajući mi se. „Davidov sin, Davidov sin!“, uzvikivao je šutirajući me u lice i rebra, dok ga njegov otac nije uhvatio oko struka i podigao u vazduh.

Sve me je bolelo i nisam mogao da dišem.

„Davidov sin!“, Eleazar je i dalje vikao.

Neko me je podigao i izneo iz kuće u gužvu na ulici. Još uvek sam se borio da dođem do daha. Sve me je bolelo. Činilo se da cela ulica vrišti, glasnije nego ranije, i neko je rekao da stiže učitelj. Kleop je na grčkom vikao na Jonatana, Eleazarovog oca, Jonatan je vikao na njega, a Eleazar je i dalje uzvikivao „Davidov sin, Davidov sin!“

Josif me je nosio na rukama. Pokušavao je da se probije, ali mu okupljena gomila to nije dozvoljavala. Kleop je odgurnuo Eleazarovog oca. On je pokušao da mu uzvрати, ali su ga drugi muškarci uhvatili za ruke. Čuo sam Eleazara kako viče u daljini.

Zatim se čuo učitelj: „To dete nije mrtvo. Ćuti, Eleazare! Ko je rekao da je mrtav? Eleazare, prestani da vičeš! Ko je mogao da pomisli da je ovo dete mrtvo?“

„Oživeo ga je, eto šta je uradio“, rekao je jedan od njihovih.

Nalazili smo se u našem dvorištu, gde je rulja ušla za nama. Moj ujak i Eleazarova porodica još su vikali jedni na druge. Učitelj je zahtevao da se svi smire.

Izašli su moji stričevi Alfej i Simon. Oni su Josifova braća. Upravo su se probudili. Podigli su ruke prema gomili. Usta su im bila gruba a oči krupne.

Izašle su i moja tetka i strine, Saloma, Ester i Marija. Moji rođaci su trčali i skakali kao da je to neka svetkovina, osim Sile, Levija i Jakova, koji su stajali s muškarcima.

A onda više ništa nisam video.